

specielt når det drejer sig om aktiviteter på det kunstneriske område og den udfoldelse, som skal foregå på de områder. Faktisk vil jeg også sige, at det ikke var en af de ting, jeg lovede mine vælgere i valgkampen at jeg ville gå herind og støtte. Men på den anden side er det også trist, når der er nogle, der har en så veludviklet kreativtænkning, at man ikke bare finder et hul i lovgivningen, men også udnytter hullet, og det er jo det, der er tale om på dette punkt. Det er jo det, vi er vant til på skattelovgivningens område, nu er det altså også slået ind på kulturområdet, på teaterområdet, og derfor er der grund til at gøre noget for at lukke den mulighed, som jo har givet den aktuelle besværlighed, at man har måttet nedsætte den udmeldte procent fra 48 til 40, og det har givet en masse vanskeligheder; for at undgå i fremtiden at komme i den situation er dette lovforslag fremsat og kan få vores støtte.

Når det så er sagt, så håber jeg, at vi på lidt længere sigt, og det bliver der jo en snarlig mulighed for at få gjort noget ved, nemlig når vi lidt senere i denne samling får forelagt en større del af teaterområdet til lovgivning her, kan få nogle løsninger også på egnsteaterområdet, som kan sikre først og fremmest kvalitet – det er vigtigt – men også en geografisk placering af egnsteatrene, så man lever op til det, der vel var det oprindelige mål, nemlig at få teatre derude, hvor der ikke er mange teatre i forvejen. I øjeblikket ligger de fleste egnsteatre faktisk i de områder, København og Århus, hvor der i forvejen er masser af teatre, og det er vel ikke mindst den øvrige del af landet, vi kunne have behov for at støtte med kvalificerede teaterbud.

Man kunne i den forbindelse forestille sig, at man rykkede noget af besværet med at finde ud af, hvordan man konkret løser den opgave, ud til f.eks. Teaterrådet, sådan at man dels sikrede et fornuftigt kvalitetsmæssigt grundlag for ydelserne og dels sikrede en rimelig geografisk dækning på dette område.

Med disse bemærkninger kan jeg tilslutte mig forslaget.

Ester Larsen (V):

L 22 er egentlig ganske interessant. Lovforslaget er udtryk for, at regeringen finder tiden inde til at konstruere sig en nødbremse. Umiddelbart kunne man ellers forfalde til at tro, at udviklingen måtte være lige efter kulturministerens hoved. Det vrimler med såkaldte teateraktiviteter

– i hvert fald i Århus og København – og de kommunale bevillinger overstiger langt de vedtagne budgetter. For et Socialdemokrati, der har set det som en opgave i sig selv at øge de offentlige kulturudgifter med 50 pct., skulle man tro, at udviklingen var selve opfyldelsen af visionerne. Ønsket om øget pengeforbrug hjælper amter og kommuner nu rask med til at få opfyldt.

Ved den seneste lovrevision blev det sikret, at statens udgifter til egnsteatre ikke kunne løbe løbsk. Man forlod da princippet om statsrefusion efter et fast procenttal bestemt i teaterloven og overgik til bevillingsbestemt refusion. Og refusionsprocentens størrelse afhænger nu af den aktivitet, der udfoldes. Viser de kommunale regnskaber, at der har været større aktivitet end planlagt i de kommunale og amtskommunale budgetter, følger staten efter med efterreguleringer med to års forsinkelse. Efterreguleringerne lægger beslag på en voksende del af finanslovbevillingen. Den stærkt stigende aktivitet kan aflæses i de kommunale merudgifter, der i 1991 udgjorde 932.000 kr., i 1992 godt 2 mio. kr., i 1993 godt 3 mio. kr., og i 1994 anslås de til 6-7 mio. kr. Den stigende aktivitet har således påvirket refusionsprocenten i nedadgående retning, så den for 1994 er 48, mens den for 1995 lige er udmeldt til at blive 40.

At udmelde det kommende års refusionsprocent den 25. oktober afslører en despekt over for det seriøse teater. En sådan ageren kræver en selvstændig forklaring, og den må ministeren så give Kulturudvalget i et samråd. Men det er i sig selv et andet spørgsmål og vedrører ikke direkte L 22.

Men regeringen er ikke så glad, som man kunne forvente. Nu er det kulturministerens opfattelse, at nogle af teateraktiviteterne ikke er pengene værd. Ifølge Berlingske Tidende den 26. oktober lyder ministerordene: » ... nogle er kun til gøgl og fjant – det behøver vi ikke betale til«.

Lovforslaget her drejer sig alene om, at der fra 1995 ikke skal foretages efterregulering i opadgående retning. For 1997 vil regulering alene kunne bestå af tilbagebetaling af for meget udbetalt refusion. Den reelle konsekvens af lovforslaget bliver sandsynligvis, at kommuner og amter vil afholde sig fra at give ekstrabevillinger til egnsteaterområdet, efter at budgetterne er vedtaget. Lovforslaget sikrer derimod på ingen måde den århushistorie, som ministeren har benævnt den særlige århusfremgangsmåde. Københavns og Århus Kommuner har med stor